

Eucharistieviering 28 augustus 2016 Augustijnenkerk Eindhoven

tekst: Harrie Meelen, namens de Doorstartgroep

Afscheid Paterskerk

Beste mensen,

Namens de trouwe kerkgangers en de Doorstartgroep is mij de eer te beurt gevallen om op dit moment van afscheid tot u het woord te mogen richten. Dat het geen feestrede wordt moge duidelijk zijn, maar hoe dan ook mag de droefheid wegens de onttrekking aan de eredienst van onze geliefde plaats van samenkomst niet overheersen.

Op de eerste plaats is er reden tot dankbaarheid voor al het goede dat de Augustijnen stad en omgeving meer dan honderd jaar hebben geschonken. Natuurlijk op spiritueel gebied maar ook op sociaal gebied en in het onderwijs hebben zij menig steentje bijgedragen aan de emancipatie van het katholieke volksdeel.

Mijn eigen geschiedenis in deze stad heeft ook niet losgestaan van de Augustijnse aanwezigheid. Ik zelf kwam als twaalfjarige scholier op het Augustinianum terecht en heb er aansluitend op mijn studie tot afgelopen jaar 40 jaar gewerkt. Mijn kerkelijke betrokkenheid bij de Paterskerk is van recentere datum. En dat heeft alles te maken met de secularisatie in het algemeen en de ontwikkelingen in Katholiek Nederland sinds de jaren zeventig.

De Gerarduskerk, waar ik mijn eerste communie deed en vijf jaar lang misdienaar was, is gesloten. De kapel van het Augustinianum aan de van Wassenhovestraat waar ik vervolgens als leerling van school ook misdienaar werd, is afgebroken. Het gezin waartoe ik behoorde verhuisde midden jaren zestig van Stratum naar Woensel. Onze parochiekerk van Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand werd al snel Kinderspeelpaleis. Teruggekeerd na mijn studie raakte ik betrokken bij de Matteüskerk waar ik trouwde. Deze kerk is nu ingericht als fitnesscentrum. Later weer in Stratum wonende werd onze Fatimakerk ook gesloten.

Maar gelukkig vond ik, als zoekend gelovige, een aantal jaren terug in de Paterskerk een nieuw kerkelijk thuis. Vooral omdat hier niet de rigide restauratie, die elders op vele plekken in de stad velen van de kerk heeft vervreemd, aanwezig was. Integendeel. Ik trof een gemeenschap waar iedereen welkom is. Waar je warm wordt onthaald. Waar in de geest van het Evangelie plaats is voor velen. Waar vrouwen en mannen betrokken zijn bij allerlei activiteiten. Waar oprecht wordt gezocht naar een verbintenis met het oude vertrouwde maar nieuwe wegen niet worden geschuwd. Een plek waar de Kerk, en dat blijkt uit het de afgelopen jaren groeiend aantal betrokkenen, nog toekomst heeft. En dan is het extra zuur als je hoort dat juist zo'n plek zijn deuren moet sluiten.

Gelukkig zijn we niet bij de pakken neer gaan zitten. Dit thuis wilden we niet op geven. Maar je moet wel weer op weg. Als er iets is wat past in de geest van Augustinus is het het lef om weer op weg te gaan. Na een vaak moeilijke zoektocht kunnen we gelukkig verder dankzij de gastvrijheid en de ruimte die Glorieux ons geeft en met de medewerking van een pastoraal team waaraan ook nog enkele Augustijnen een steentje bijdragen. Het zal misschien niet gemakkelijk worden de komende tijd en er zullen ongetwijfeld onvermoede hobbels op onze weg liggen maar met Gods hulp en in een kerk waarin wij met onze nieuwe bisschop Gerard en onze paus Franciscus de wind mee lijken te hebben moet het lukken. Laat ons getroost worden door de psalmist: *Blijf niet staren op wat vroeger was, sta niet stil in het verleden, ik zegt hij ,ga iets nieuws beginnen, het is al begonnen merk je het niet?*